

Hepten Unutulmuş

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Şubat 2015

Nüansı dokunaklı
Haybeden rücu ederken
O nirengi noktası,
Farklı bir sıradanlık hanidir gizli
Ve saklı ötelenmiş nicedir perde arkası.
Sükûtu, rayici
Cibilliyeti, nüfusu
Durağan bir seyrin kıpırtılı neşesi
Hepten unutulmuş bir köşede.

Yana yakıla dön dolan haydi
Sus ya da haykır yürek dolusu
Kanıksa ya da yadırga istersen
Bir dokun bin ah işit
Sabret ve deme de asla, neden.

Yıllar yılı süregelen o eşsiz devinim
Biraz sağdan biraz soldan
Ortasını bul istersen,
Yine de yeniden
Bazen durgun bazen etken
O kalbin yarası
Biraz bıçak sırtı belki de yaşamak
Alabildiğine ve olabildiğince
Düşlerin engin deryası
Kavuşmak ya da terk etmek dediğin ne ki
Biraz şans zaman zaman
Yazgısı, sonrası tek beklenen
Hissetmek, istemek ise en derinden.

Bozmadan içini
Kırılsa da kalbin
Ses etmeden beklediğin o duvar dibi
Gönül dediğin bir demet gül:
Rengi alacalı bulacalı

Dokunmaya kıyamasan da
Her dem koparılalı.

Nüktedan zaman zaman
Kanıksamaya mecbur kaldığın o devran
Ne yalan ne riya
Masum bir çocuk kadar akça pakça yürek
İster kabul istersen inkâr et.
Haricinde tutsan da benliğini
Vardır elbet yaşadıklarının bir hikmeti.

Kıt kanaat bir mutluluk ise düşen payına
Yetinmeyi bilmektir unutma
Sana görülen reva.
Aslolan koca bir yaşanmışlık
Sayısız iz dolu ve gözyaşı,
Nüansı ve tınısı her dem farklı
Varlık ve maneviyattır evrenin aslı.